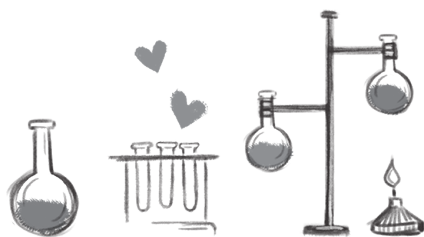

ALI HAZELWOOD

Το θεώρημα
της αγάπης

μετάφραση
Χριστίνα Παναγιώτου

*Στις γυναίκες μου από τον χώρο
των φυσικών επιστημών:
την Kate, την Caitie, τη Hatun και τη Mar.
Per aspera ad aspera*

υπόθεση (ουσιαστικό)

Εικασία ή προτεινόμενη εξήγηση βάσει περιορισμένης τεκμηρίωσης, ως σημείο αναφοράς για περαιτέρω διερεύνηση.

Παράδειγμα: «Με βάση τις διαθέσιμες πληροφορίες και τα μέχρι στιγμής συγκεντρωθέντα στοιχεία, η υπόθεση που κάνω είναι ότι όσο πιο μακριά κρατηθώ από τον έρωτα, τόσο καλύτερα θα είμαι».

Πρόλογος

Αλήθεια, η Όλιβ ήταν μάλλον αναποφάσιστη σε σχέση με το μεταπτυχιακό πρόγραμμα.

Όχι επειδή δεν της άρεσε η επιστήμη. (Της άρεσε. Αγαπούσε την επιστήμη. Η επιστήμη ήταν το μεράκι της.) Και όχι εξαιτίας των αμέτρητων και ολοφάνερων προειδοποιήσεων. Είχε απόλυτη επίγνωση ότι το να δεσμευτεί για καιρό σε κακοπληρωμένες εβδομάδες εργασίας ογδόντα ωρών, χωρίς να της το αναγνωρίζουν κιόλας, ίσως και να *μην* ήταν καλό για την ψυχική της υγεία. Ότι το να περνάει νύχτες ολόκληρες κοπιάζοντας σκληρά μπροστά από λυχνίες Μπούνσεν για να ανακαλύψει πως μια ασήμαντη, απειροελάχιστη γνώση ίσως και να *μην* ήταν το κλειδί για την ευτυχία. Ότι το να αφιερώσει το κορμί και το πνεύμα της σε ακαδημαϊκές αναζητήσεις, με σποραδικά μόνο διαλείμματα για να κλέψει παρατημένα μπέιγκελ, ίσως και να *μην* ήταν σοφή επιλογή.

Είχε απόλυτη επίγνωση, κι όμως τίποτα από όλα αυτά δεν την πτοούσε. Ίσως να την έκαναν να ανησυχεί, λιγάκι,

όμως μπορούσε να αντεπεξέλθει. Κάτι άλλο ήταν αυτό που την κρατούσε πίσω από το να παραδοθεί στον πιο κακόφημο και αποκαρδιωτικό κύκλο της κόλασης (το διδακτορικό πρόγραμμα). Την κρατούσε πίσω, δηλαδή, μέχρι που την κάλεσαν να δώσει συνέντευξη για μια θέση στο τμήμα Βιολογίας του Στάνφορντ, και έπεσε πάνω ΣΤΟΝ ΤΥΠΟ.

Τον Τύπο του οποίου το όνομα δεν συγκράτησε ποτέ.

Τον Τύπο που συνάντησε έχοντας μόλις μπει χωρίς πρακτικά να βλέπει στις πρώτες τουαλέτες που βρήκε.

Τον Τύπο που τη ρώτησε: «Από περιέργεια, υπάρχει κάποιος συγκεκριμένος λόγος που κλαίτε μέσα στις τουαλέτες μου;».

Η Όλιβ τσίριξε. Προσπάθησε να ανοίξει τα μάτια της παρά τα δάκρυα και ίσα που τα κατάφερε. Το οπτικό της πεδίο ήταν θολό. Το μόνο που μπορούσε να διακρίνει ήταν ένα υγρό περίγραμμα – κάποιος ψηλός, με σκούρα μαλλιά, ντυμένος στα μαύρα, και... ναι. Αυτό ήταν.

«Εγώ... Δεν είναι οι γυναικείες τουαλέτες αυτές;» είπε κομπάζοντας.

Παύση. Σιωπή. Κι έπειτα: «Όχι». Η φωνή του ήταν βαθιά. Τόσο βαθιά. Πολύ βαθιά. *Ονειρεμένα* βαθιά.

«Είστε σίγουρος;»

«Ναι».

«Αλήθεια;»

«Μάλλον, μια και είναι οι τουαλέτες του εργαστηρίου μου».

Μάλιστα. Την είχε αποστομώσει. «Λυπάμαι πολύ. Θέλετε να...» Έκανε μια αόριστη κίνηση προς τις τουαλέτες, ή προς τα εκεί που πίστευε ότι είναι οι τουαλέτες. Τα μάτια της έτσουζαν, ακόμα και κλειστά, κι έπρεπε να τα κρατήσει

ακόμα πιο σφιχτά για να απαλύνει κάπως το κάψιμο. Έκανε να σκουπίσει τα μάγουλά της με το μανίκι της, όμως το ύφασμα από το κρουαζέ φόρεμά της ήταν φτηνό και ψεύτικο, όχι τόσο απορροφητικό όσο ένα αληθινό βαμβακερό. Αχ, οι χαρές του να ζεις στην εξαθλίωση.

«Απλώς πρέπει να ρίξω αυτό το αντιδραστήριο στην αποχέτευση», είπε εκείνος, αλλά δεν τον άκουσε να κάνει καμιά κίνηση. Ίσως να εμπόδιζε την πρόσβασή του στον νιπτήρα. Ή ίσως εκείνος να θεωρούσε ότι η Όλιβ ήταν κάποια βαρεμένη και να αναρωτιόταν αν θα έπρεπε να ξαμολήσει την αστυνομία του πανεπιστημίου στο κατόπι της. Αυτό θα έβαζε απότομα και άδοξα τέλος στα όνειρά της για διδακτορικό όμως, έτσι δεν είναι; «Δεν χρησιμοποιούμε αυτές τις τουαλέτες, παρά μόνο για να απορρίψουμε απόβλητα και να πλύνουμε τον εξοπλισμό μας».

«Ω, συγγνώμη. Σκέφτηκα...» Άκριτα. Είχε σκεφτεί άκριτα, κάτι που ήταν συνήθειο και κατάρα για εκείνη.

«Είστε καλά;» Πρέπει να ήταν πολύ ψηλός. Η φωνή του ακούστηκε σαν να ερχόταν από τρία μέτρα ύψος.

«Μια χαρά. Γιατί ρωτάτε;»

«Γιατί κλαίτε. Στην τουαλέτα μου».

«Ω, δεν κλαίω. Ναι, ίσως, κατά κάποιον τρόπο, όμως είναι μόνο δάκρυα, καταλαβαίνετε;»

«Δεν καταλαβαίνω».

Αναστέναξε και ακούμπησε πάνω στον τοίχο. «Είναι οι φακοί επαφής. Έχουν λήξει εδώ και καιρό – δεν ήταν και καλοί, έτσι κι αλλιώς. Έχουν ζορίσει τα μάτια μου. Τους έβγαλα, αλλά...» Σήκωσε τους ώμους της, ελπίζοντας προς τη μεριά που στεκόταν εκείνος. «Χρειάζεται λίγη ώρα μέχρι να επανέλθει η όρασή μου».

«Φοράτε ληγμένους φακούς;» Ακουγόταν σαν να είχε θιγεί προσωπικά.

«Λίγο ληγμένους».

«Τι σημαίνει “λίγο”;»

«Δεν ξέρω. Μερικά χρόνια;»

«Τι;» Η απορία στη φωνή του ακούστηκε έντονη και ακριβής. Καθάρια. Ευχάριστη.

«Μόνο δύο, νομίζω».

«Μόνο δύο χρόνια;»

«Δεν πειράζει. Οι ημερομηνίες λήξης είναι για τους αδύναμους».

Ακούστηκε ένας οξύς ήχος, κάτι σαν ρουθούνισμα. «Οι ημερομηνίες λήξης υπάρχουν για να μη σας βρίσκω στο μπάνιο μου».

Εκτός κι αν αυτός ο τύπος ήταν ο ίδιος ο κ. Στάνφορντ, έπρεπε πραγματικά να σταματήσει να το αποκαλεί μπάνιο του.

«Δεν είναι τίποτα». Κούνησε το χέρι της. Θα τον κοιτούσε με αποδοκιμασία αν δεν την έτσουζαν τα μάτια της. «Το κάψιμο συνήθως κρατάει μερικά λεπτά».

«Θέλετε να πείτε ότι το έχετε κάνει κι άλλη φορά;»

Έσμιξε τα φρύδια της. «Τι να έχω κάνει;»

«Να φορέσετε ληγμένους φακούς».

«Φυσικά. Οι φακοί επαφής δεν είναι φτηνοί».

«Ούτε όμως και τα μάτια».

Αιμάν! Σωστή παρατήρηση. «Έι, μήπως έχουμε συναντηθεί; Ίσως χθες το βράδυ, στο δείπνο παρουσίασης των υποψήφιων διδασκτόρων».

«Όχι».

«Δεν ήσαστε εκεί;»

«Δεν είναι ακριβώς του γούστου μου.»

«Ναι, αλλά το δωρεάν φαγητό;»

«Δεν αξίζει τις ανούσιες συζητήσεις.»

Ίσως και να έκανε δίαιτα, γιατί ποιος υποψήφιος διδάκτορας θα έλεγε κάτι τέτοιο; Και η Όλιβ ήταν *σίγουρη* ότι ήταν υποψήφιος διδάκτορας, η υπεροψία και η περιφρόνηση στη φωνή του τον πρόδιδαν. Όλοι οι υποψήφιοι διδάκτορες ήταν έτσι: νόμιζαν ότι ήταν καλύτεροι από όλους τους άλλους επειδή είχαν το αμφιλεγόμενο προνόμιο να σφάζουν δροσόφιλες στο όνομα της επιστήμης για ενενήντα σεντ την ώρα. Στη ζοφερή, σκοτεινή κόλαση του ακαδημαϊκού κόσμου, οι μεταπτυχιακοί φοιτητές ήταν υποδεέστεροι από όλα τα πλάσματα και γι' αυτό έπρεπε να πείσουν οι ίδιοι τους εαυτούς τους ότι ήταν οι καλύτεροι. Η Όλιβ δεν ήταν κλινική ψυχολόγος, όμως όλο αυτό φαινόταν τυπικός μηχανισμός άμυνας.

«Περνάς από συνέντευξη για κάποια θέση στο πρόγραμμα;» ρώτησε εκείνος.

«Ναι. Για την ομάδα της βιολογίας του επόμενου έτους». Να πάρει, τα μάτια της έτσουζαν πολύ. «Και τι γίνεται μ' εσένα;» ρώτησε καθώς πιέζε τα μάτια της με τις παλάμες.

«Εμένα;»

«Πόσον καιρό είσαι εδώ;»

«Εδώ;» Παύση. «Έξι χρόνια. Πάνω κάτω».

«Ω! Και τελειώνεις σύντομα τη διατριβή σου;»

«Εγώ...»

Εκείνη κατάλαβε τον δισταγμό του και αμέσως ένωσε ενοχές. «Περίμενε, δεν χρειάζεται να μου πεις. Ο πρώτος κάτονος του μεταπτυχιακού φοιτητή – μη ρωτάτε τους άλλους μεταπτυχιακούς για το χρονοδιάγραμμα της διατριβής τους.»

Παύση. Και μετά ακόμα μία. «Σωστά».

«Συγγνώμη». Ευχόταν να μπορούσε να τον ξαναδεί. Οι κοινωνικές συναναστροφές ήταν έτσι κι αλλιώς δύσκολες, το τελευταίο που είχε ανάγκη ήταν να έχει και λιγότερα στοιχεία μη λεκτικής επικοινωνίας. «Δεν ήθελα να ακουστώ σαν γονιός που γκρινιάζει στο δείπνο των Ευχαριστιών».

Εκείνος γέλασε σιγανά. «Ποτέ δεν θα μπορούσες».

«Ω!» Του χαμογέλασε. «Εκνευριστικοί γονείς;»

«Και ακόμα πιο εκνευριστικά τα δείπνα των Ευχαριστιών».

«Αυτά παθαίνετε εσείς οι Αμερικανοί, που εγκαταλείψατε την Κοινοπολιτεία». Έτεινε το χέρι της προς το γενικότερο μέρος, όπως ήλπιζε, που στεκόταν εκείνος. «Είμαι η Όλιβ,* παρεμπιπτόντως. Όπως το δέντρο». Αναρωτήθηκε αν τελικά είχε μόλις συστηθεί στο σιφόνι της αποχέτευσης, όταν τον άκουσε να πλησιάζει περισσότερο. Το χέρι που έκλεισε μέσα του το δικό της ήταν στεγνό και ζεστό, και τόσο μεγάλο που μπορούσε να χωρέσει όλη τη γροθιά της. Όλα πάνω του πρέπει να ήταν τεράστια. Ύψος, δάχτυλα, φωνή.

Δεν ήταν ακριβώς δυσάρεστο αυτό.

«Δεν είσαι Αμερικανίδα;» ρώτησε.

«Καναδή. Άκου, αν τύχει και μιλήσεις με κάποιον της επιτροπής επιλογής υποψήφιων διδασκτόρων, θα σε πείραζε να μην αναφέρεις την αναποδιά με τους φακούς μου; Ίσως να μην αποκαλύπτει και τα καλύτερα για μια υποψήφια διδάκτορα».

«Έτσι νομίζεις;» είπε ανέκφραστος.

Θα τον κάρφωνε με το βλέμμα αν μπορούσε. Αν και ίσως να τα κατάφερνε έτσι κι αλλιώς, γιατί εκείνος γέλασε – έστω

---

* «Olive» στα αγγλικά σημαίνει «ελιά». (ΣτΜ)

και στιγμιαία, όμως η Όλιβ μπόρεσε να το καταλάβει. Και της άρεσε μάλλον.

Της άφησε το χέρι κι εκείνη συνειδητοποίησε ότι τόση ώρα του έσφιγγε το δικό του. Ουπς!

«Σκέφτεσαι να κάνεις εγγραφή;» ρώτησε.

Εκείνη σήκωσε αδιάφορα τους ώμους. «Ίσως να μη μου προσφέρουν θέση». Όμως εκείνη και η καθηγήτρια που της είχε πάρει συνέντευξη, η δρ Ασλάν, είχαν συμπαθήσει η μία την άλλη. Η Όλιβ είχε τραυλίσει και μουρμουρίσει πολύ λιγότερο από ό,τι συνήθως. Εκτός αυτού, η βαθμολογία της άγγιζε το τέλειο σχεδόν. Το να μην έχει προσωπική ζωή καμιά φορά βοηθούσε.

«Οπότε, σχεδιάζεις να κάνεις εγγραφή, αν σου προσφέρουν θέση;»

Θα ήταν ηλίθια αν δεν το έκανε. Όπως και να είχε, ήταν το Στάνφορντ – είχε ένα από τα καλύτερα τμήματα Βιολογίας. Ή τουλάχιστον αυτό έλεγε η Όλιβ στον εαυτό της για να μην αντιμετωπίσει την τρομακτική αλήθεια.

Το οποίο, για να πούμε την αλήθεια, ήταν ότι ήταν κάπως αναποφάσιστη για το αν θα έκανε μεταπτυχιακό.

«Εγώ... ίσως. Πρέπει να πω ότι το όριο ανάμεσα σε μια εξαιρετική απόφαση καριέρας και μια μοιραία γκάφα που σου καθορίζει τη ζωή έχει αρχίσει να θολώνει κάπως».

«Φαίνεται ότι γέρνεις προς την γκάφα». Ακουγόταν σαν να χαμογελούσε.

«Όχι. Να... εγώ απλώς...»

«Εσύ απλώς;...»

Δάγκωσε το χέιλι της. «Κι αν δεν είμαι αρκετά καλή;» Το πέταξε χωρίς να το σκεφτεί καν, και γιατί, Θεέ μου, γιατί ομολογούσε τους πιο μύχιους φόβους της καρδούλας της σε

αυτόν τον τυχάρπαστο τύπο στις τουαλέτες; Και ποιο ήταν το νόημα άλλωστε; Κάθε φορά που εξέφραζε τις αμφιβολίες της στους φίλους και τους γνωστούς της, όλοι, εν χορώ σχεδόν, ξεστομίζαν τις ίδιες κοινοτοπίες, τις ίδιες ανούσιες παραινήσεις. *Θα είσαι μια χαρά. Μπορείς να τα καταφέρεις. Πιστεύω σ' εσένα.* Αυτός ο τύπος σίγουρα θα έκανε το ίδιο.

Ερχόταν.

Από στιγμή σε στιγμή.

Το περίμενε...

«Γιατί θέλεις να το κάνεις;»

Ε; «Να κάνω... τι;»

«Να πάρεις διδακτορικό. Ποιος είναι ο λόγος;»

Η Όλιβ καθάρισε τον λαιμό της. «Πάντα ήμουν ανήσυχο πνεύμα, και ένα μεταπτυχιακό πρόγραμμα είναι το ιδανικό περιβάλλον για να το καλλιεργήσω. Θα μου προσφέρει σημαντικές δεξιότητες, που θα μπορέσω να τις αξιοποιήσω σε άλλα πεδία...»

Εκείνος ρουθούνησε προσπαθώντας να μη γελάσει.

Η Όλιβ κατσούφιασε. «Τι;»

«Μη μου λες την ατάκα που βρήκες σε κάποιο προπαρασκευαστικό βιβλίο για συνεντεύξεις. Πες μου γιατί *εσύ* θέλεις έναν διδακτορικό τίτλο».

«Είναι αλήθεια», επέμεινε εκείνη, κάπως πιο δειλά. «Θέλω να ακονίσω τις ικανότητές μου για έρευνα...»

«Μήπως επειδή δεν ξέρεις τι άλλο να κάνεις;»

«Όχι».

«Επειδή δεν κατάφερες να βρεις μια θέση στη βιομηχανία;»

«Όχι – δεν έκανα καν αίτηση για μια θέση στη βιομηχανία».

«Α!» Κινήθηκε, μια μεγάλη, θολή φιγούρα πλησίασε δίπλα της για να ρίξει ένα υγρό στον νυττήρα. Η Όλιβ μπορούσε να

μυρίσει ίχνη από ευγενόλη, και απορρυπαντικό πλυντηρίου, και καθαρή ανδρική επιδερμίδα. Ένας παράδοξα ευχάριστος συνδυασμός.

«Χρειάζομαι μεγαλύτερη ελευθερία από αυτή που μπορεί να μου προσφέρει η βιομηχανία».

«Δεν θα έχεις πολλή ελευθερία στον ακαδημαϊκό χώρο». Η φωνή του ακουγόταν πιο κοντά, σαν να μην είχε απομακρυνθεί ακόμα. «Θα πρέπει να χρηματοδοτήσεις τη δουλειά σου μέσα από παρανοϊκά ανταγωνιστικές αιτήσεις για ερευνητικά κονδύλια. Θα έβγαζες πολύ περισσότερα χρήματα σε μια δουλειά με κανονικό οκτάωρο, σου επιτρέπει να έχεις την ψευδαίσθηση ότι σου ανήκουν τα Σαββατοκύριακα».

Η Όλιβ συνοφρυώθηκε. «Προσπαθείς να με κάνεις να απορρίψω την πρόταση που θα μου κάνουν; Πρόκειται για κάποιου είδους καμπάνια εναντίον όσων φορούν ληγμένους φακούς επαφής;»

«Μπα».

Μπορούσε σχεδόν να ακούσει το χαμόγελο πίσω από την απάντησή του.

«Θα πιστέψω ότι ήταν απλώς ένα παραστράτημα».

«Τους φοράω *συνέχεια*, και σχεδόν ποτέ δεν...»

«Μια μακρά διαδρομή από παραστρατήματα, προφανώς». Αναστέναξε. «Κοίτα πώς έχουν τα πράγματα: δεν έχω ιδέα αν είσαι αρκετά καλή, όμως δεν είναι αυτό που θα έπρεπε να ρωτάς τον εαυτό σου. Ο ακαδημαϊκός χώρος απαιτεί να επενδύσεις πολλά για πολύ μικρή ανταμοιβή. Αυτό που έχει πραγματική σημασία είναι αν ο λόγος που θέλεις να βρισκεσαι στον χώρο αυτό είναι αρκετά σημαντικός. Λοιπόν, γιατί θέλεις διδακτορικό, Όλιβ;»

Το σκέφτηκε καλά, και το ξανασκέφτηκε, και το σκέφτηκε λίγο ακόμα. Κι έπειτα απάντησε πολύ προσεκτικά. «Έχω ένα ερώτημα. Ένα πολύ συγκεκριμένο ερώτημα που απαιτεί έρευνα. Κάτι που θέλω να ανακαλύψω». Ορίστε. Αυτό ήταν. Αυτή ήταν η απάντηση. «Κάτι που φοβάμαι ότι κανείς άλλος δεν θα ανακαλύψει, αν δεν το κάνω εγώ».

«Ένα ερώτημα;»

Αισθάνθηκε ότι κάτι άλλαξε στην ατμόσφαιρα και κατάλαβε ότι εκείνος ακουμπούσε πια στον νιπτήρα.

«Ναι». Ένιωσε το στόμα της να στεγνώνει. «Κάτι που είναι σημαντικό για μένα. Και που... δεν εμπιστεύομαι κανέναν άλλο να το κάνει. Γιατί μέχρι στιγμής δεν το έχουν κάνει άλλοι. Γιατί...» *Γιατί κάτι κακό συνέβη. Γιατί θέλω να κάνω ό,τι είναι δυνατόν για να μην ξανασυμβεί.*

Βαριές σκέψεις για να τις κάνει κάποιος παρουσία ενός αγνώστου, μέσα στο σκοτάδι πίσω από σφαιριστά βλέφαρα. Κι έτσι τα μισάνοιξε. Η όρασή της ήταν ακόμα θολή, όμως το κάψιμο είχε σχεδόν φύγει. Ο Τύπος την κοιτούσε. Έβλεπε ένα κάπως ασαφές περίγραμμα του, ίσως όμως να ήταν τόσο πολύ *παρών*, περιμένοντάς την υπομονετικά να συνεχίσει να του εξηγεί.

«Είναι σημαντική για μένα», επανέλαβε εκείνη. «Η έρευνα που θέλω να κάνω». Η Όλιβ ήταν είκοσι τριών ετών και μόνη της στον κόσμο. Δεν την ενδιέφεραν τα Σαββατοκύριακα ή ένας αξιοπρεπής μισθός. Ήθελε να γυρίσει πίσω στον χρόνο. Ήθελε να είναι λιγότερο μόνη της. Όμως αφού αυτό ήταν αδύνατο, θα συμβιβαζόταν με το να διορθώσει ό,τι μπορούσε.

Εκείνος κούνησε το κεφάλι του, αλλά δεν είπε τίποτα· απλώς στάθηκε όρθιος και έκανε μερικά βήματα μέχρι την πόρτα. Ήταν ολοφάνερο ότι έφευγε.

«Είναι ο δικός μου λόγος αρκετά καλός για να κάνω μεταπτυχιακό;» τον ρώτησε καθώς έφευγε, αν και την ενοχλούσε το πόσο φαινόταν να λαχταράει την αποδοχή. Μάλλον βρισκόταν εν μέσω μιας υπαρξιακής κρίσης.

Εκείνος σταμάτησε για λίγο κι έπειτα γύρισε και την κοίταξε. «Αυτός είναι ο καλύτερος λόγος».

Χαμογελούσε, ή έτσι νόμισε εκείνη. Ή κάτι τέτοιο.

«Καλή τύχη με τη συνέντευξή σου, Όλιβ».

«Ευχαριστώ».

Είχε σχεδόν φτάσει στην πόρτα.

«Ίσως να σε δω του χρόνου», ψέλλισε, κοκκινίζοντας λίγο. «Αν μπω στο πρόγραμμα. Και αν δεν έχεις αποφοιτήσει».

«Ίσως», τον άκουσε να λέει.

Και με αυτό, ο Τύπος έφυγε. Και η Όλιβ δεν έμαθε ποτέ το όνομά του. Όμως λίγες εβδομάδες αργότερα, όταν το τμήμα Βιολογίας του Στάνφορντ της έκανε πρόταση, τη δέχτηκε. Χωρίς δισταγμό.

Κεφάλαιο Ένα

♥ **ΥΠΟΘΕΣΗ:** Όταν υπάρχει επιλογή ανάμεσα στο *A* (μια ελαφρώς άβολη κατάσταση) και το *B* (μια κολοσσιαία γκάφα με καταστροφικές συνέπειες), είναι σίγουρο ότι θα διαλέξω το *B*.

Δύο χρόνια και έντεκα μήνες αργότερα

Για να πούμε του στραβού το δίκιο, στην περίπτωση της Όλιβ ο άντρας δεν φαινόταν να ενοχλείται πολύ από το φιλί.

Του πήρε λίγη ώρα να συνηθίσει – απολύτως κατανοητό, λαμβάνοντας υπόψη τις αναπάντεχες συνθήκες. Ήταν ένα αμήχανο, άβολο και κάπως δύσκολο λεπτό, στο οποίο η Όλιβ πίεζε τα χείλη της στα δικά του και ταυτόχρονα σηκωνόταν όσο πιο ψηλά μπορούσε στις μύτες των ποδιών της για να κρατήσει το στόμα της στο ίδιο επίπεδο με το πρόσωπό του. Ήταν ανάγκη να είναι τόσο ψηλός; Το φιλί πρέπει να έδινε την εντύπωση μιας αδέξιας κεφαλιάς, και είχε αρχίσει να ανησυχεί ότι δεν θα μπορούσε να τη βγάλει καθαρή. Η φίλη της η Αν, την οποία είχε δει η Όλιβ να καταφτάνει μόλις λίγα δευτερόλεπτα πριν, θα έριχνε μόνο μία ματιά και αμέσως θα καταλάβαινε ότι η Όλιβ και

ο Τύπος-που-φίλησε αποκλείεται να ήταν δύο άνθρωποι που είχαν βγει ραντεβού.

Μετά, αυτή η παρατεταμένη και αγωνιώδης στιγμή πέρασε, και το φιλί έγινε... διαφορετικό. Ο άντρας πήρε μια βαθιά ανάσα και έγειρε μπροστά το κεφάλι του, απειροελάχιστα, κάνοντας την Όλιβ να νιώθει λιγότερο σαν πιθηκάκι που σκαρφαλώνει σε ένα μπασομπάμπ, και τα χέρια του –που ήταν μεγάλα και ευχάριστα ζεστά στον κλιματιζόμενο χώρο του διαδρόμου– έκλεισαν γύρω από τη μέση της. Γλίστρησαν μερικά εκατοστά πιο πάνω, τυλίχτηκαν γύρω από τον θώρακα της Όλιβ και την κράτησαν στην αγκαλιά του. Όχι πολύ κοντά, ούτε πολύ μακριά.

Τόσο όσο.

Ήταν μάλλον ένα πεταχτό φιλί που κράτησε λίγο παραπάνω, παρά κάτι άλλο, όμως ήταν αρκετά ωραίο, και για λίγα δευτερόλεπτα η Όλιβ ξέχασε πολλά πράγματα, όπως για παράδειγμα το γεγονός ότι είχε πέσει στην αγκαλιά ενός τυχαίου άγνωστου άντρα. Ότι δεν είχε καν τον χρόνο να ψελλίσει «Μπορώ, σε παρακαλώ, να σε φιλήσω;», πριν πέσει τα χείλη της στα δικά του. Ότι αυτό που την είχε οδηγήσει αρχικά να δώσει ολόκληρη παράσταση ήταν η ελπίδα πως μπορούσε να κοροϊδέψει την Αν, την καλύτερη φίλη της στον κόσμο.

Όμως ένα καλό φιλί το κάνει αυτό: μπορεί να κάνει ένα κορίτσι να ξεχάσει ποια είναι για λίγο. Η Όλιβ βρήκε ότι έλιωνε πάνω σε ένα ευρύ, στιβαρό στέρνο που δεν υποχωρούσε καθόλου. Τα χέρια της ταξίδεψαν από το δυνατό σαγόνι σε απίστευτα πυκνά και απαλά μαλλιά, και μετά... μετά άκουσε τον εαυτό της να αναστενάζει, σαν να είχε ήδη κοπεί η ανάσα της, και τότε είναι που τη χτύπησε σαν κεραμίδα στο κεφάλι, η συνειδητοποίηση ότι... Όχι. Όχι.

Όχι, όχι, όχι.

Δεν θα έπρεπε να το απολαμβάνει τόσο. Ένας τυχαίος τύπος ήταν έτσι κι αλλιώς.

Η Όλιβ πήρε μια ανάσα και τραβήχτηκε μακριά του, ψάχνοντας απελπισμένα την Αν. Στο γαλάζιο ημίφως του διαδρόμου του εργαστηρίου βιολογίας στις έντεκα το βράδυ η φίλη της δεν φαινόταν πουθενά. Περίεργο. Η Όλιβ ήταν σίγουρη ότι την είχε δει πριν από λίγα δευτερόλεπτα.

Ο Τύπος-που-φίλησε, από την άλλη, στεκόταν μπροστά της, με μισάνοιχτα χείλη, να ανασαίνει βαθιά κι ένα παράξενο φως να τρεμοπαίζει στα μάτια του, και τότε ήταν που της ήρθε φλασιά πόσο μεγάλη ανοησία ήταν αυτό που μόλις είχε κάνει. *Ή αυτός που μόλις είχε...*

Να πάρει ο διάολος.

Να πάρει. Ο διάολος.

Γιατί ο δρ Άνταμ Κάρλσεν ήταν γνωστός γαίδαρος.

Αυτό από μόνο του δεν ήταν άξιο λόγου, μια και στην πανεπιστημιακή κοινότητα κάθε θέση πάνω από το επίπεδο του μεταπτυχιακού φοιτητή (το επίπεδο της Όλιβ, δυστυχώς) απαιτούσε κάποιο βαθμό γαϊδουροσύνης για αξιόλογο χρονικό διάστημα, με τους τακτικούς καθηγητές να βρίσκονται στην απόλυτη κορυφή της πυραμίδας των γαϊδάρων. Ο δρ Κάρλσεν όμως... ήταν ιδιαίτερη περίπτωση. Αν, δηλαδή, κάποιος έπρεπε να πιστέψει τις φήμες.

Ήταν ο λόγος που ο συγγάτοικος της Όλιβ, ο Μάλκολμ, αναγκάστηκε να πετάξει στο καλάθι των αχρήστων δύο ερευνητικές εργασίες και μάλλον θα κατέληγε να αποφοιτήσει με έναν χρόνο καθυστέρηση. Ο λόγος που ο Τζέρεμι είχε κάνει εμετό από το άγχος του πριν από τις εξετάσεις του πτυχίου. Ήταν ο μόνος υπαίτιος για το ότι οι μισοί φοιτητές

του τμήματος αναγκάζονταν να αναβάλουν την υποστήριξη της διατριβής τους. Ο Τζο, που ήταν συμφοιτητής της Όλιβ και συνήθιζε να την πηγαίνει να βλέπουν θολές ευρωπαϊκές ταινίες με μικροσκοπικούς υπότιτλους κάθε Πέμπτη βράδυ, ήταν ερευνητής στο εργαστήριο του Κάρλσεν, όμως αποφάσισε να τα παρατήσει ύστερα από έξι μήνες για «προσωπικούς λόγους». Μάλλον ήταν για καλό, μια και οι περισσότεροι από τους εναπομείναντες μεταπτυχιακούς του Κάρλσεν είχαν μόνιμο τρέμουλο στα χέρια και συχνά έδειχναν σαν να είχαν έναν ολόκληρο χρόνο να κοιμηθούν.

Ο δρ Κάρλσεν ίσως να ήταν ένας νεαρός ροκ σταρ του ακαδημαϊκού κόσμου και το παιδί-θαύμα της Βιολογίας, όμως ήταν επίσης και μοχθηρός και τρομερά επικριτικός, και ήταν φανερό από τον τρόπο που μιλούσε, τον τρόπο που περπατούσε, ότι θεωρούσε εαυτόν το μοναδικό άτομο που έκανε αξιόλογη επιστημονική έρευνα στο τμήμα Βιολογίας του Στάνφορντ. Ίσως και σε όλον τον κόσμο. Ήταν ένα διαβόητα κυκλοθυμικό, αντιπαθητικό και τρομακτικό καθοίκι.

Και η Όλιβ μόλις τον είχε φιλήσει.

Δεν ήταν σίγουρη πόση ώρα κρατούσε εκείνη η σιωπή – μόνο ότι εκείνος ήταν που θα την έσπαγε. Στεκόταν μπροστά από την Όλιβ, ασύλληπτα απειλητικός με τα σκούρα μάτια και τα ακόμα πιο σκούρα μαλλιά του, να την κοιτάζει από ύψος ένας Θεός ήξερε πόσο μεγαλύτερο από τα δύο μέτρα – πρέπει να ήταν τουλάχιστον δύο κεφάλια πιο ψηλός από εκείνη. Συνοφρυώθηκε, αυτή την έκφρασή του την αναγνώριζε από τότε που τον είχε δει να παρευρίσκεται στο σεμινάριο του τμήματος– είχε το ίδιο βλέμμα με εκείνη τη στιγμή ακριβώς πριν σηκώσει το χέρι του για να επισημάνει ένα μοιραίο λάθος που αντιλήφθηκε στη δουλειά του ομιλητή.

Ο Άνταμ Κάρλσεν. Ο άνθρωπος που καταστρέφει τις καριέρες των ερευνητών, όπως η Όλιβ είχε ακούσει κάποτε να λέει η επιβλέπουσά της.

Δεν πειράζει. Όλα καλά. Απολύτως καλά. Απλώς θα υποκρινόταν ότι τίποτα δεν είχε συμβεί, θα κουνούσε το κεφάλι της ευγενικά και θα έφευγε ακροπατώντας. Ναι, σπουδαίο σχέδιο.

«Με... με φιλήσατε μόλις τώρα;» Ακούστηκε έκπληκτος και ίσως λίγο λαχανιασμένος. Τα χείλη του ήταν σαρκώδη και ζουμερά και... Θεέ μου! Τον είχε φιλήσει! Δεν υπήρχε τρόπος να ξεφύγει η Όλιβ διαψεύδοντας απλώς αυτό που μόλις είχε κάνει.

Και πάλι, άξιζε η προσπάθεια.

«Όχι».

Παραδόξως, φαινόταν να πιάνει.

«Α! Εντάξει, λουπόν». Ο Κάρλσεν κούνησε το κεφάλι του και γύρισε από την άλλη δείχνοντας ελαφρά αποπροσανατολισμένος. Έκανε μερικά βήματα στον διάδρομο, πήγε μέχρι τον ψύκτη – ίσως πήγαινε προς τα εκεί εξαρχής.

Η Όλιβ είχε αρχίσει να πιστεύει ότι ίσως και να γλίτωνε, όταν εκείνος σταμάτησε απότομα και γύρισε να την κοιτάξει σκεπτικός.

«Είστε σίγουρη;»

Να πάρει.

«Εγώ...» Έκρυψε το πρόσωπό της στα χέρια της. «Δεν είναι αυτό που φαίνεται».

«Εντάξει. Εγώ... Εντάξει», επανέλαβε εκείνος αργά. Η φωνή του ήταν βαθιά και μπάσα και ακουγόταν σαν να όδευε προς την τρέλα. Ίσως σαν να είχε ήδη φτάσει εκεί. «Τι συμβαίνει τότε;»

Δεν υπήρχε τρόπος να το εξηγήσει αυτό. Οποιοδήποτε φυσιολογικό άτομο θα είχε βρει την κατάσταση της Όλιβ παράξενη, όμως ο Άνταμ Κάρλσεν, που προφανώς θεωρούσε ότι η ενσυναίσθηση ήταν απόκτημα και όχι χαρακτηριστικό της ανθρώπινης φύσης, δεν θα μπορούσε να καταλάβει ποτέ. Η Όλιβ άφησε τα χέρια της να πέσουν στο πλάι και πήρε μια βαθιά ανάσα.

«Εγώ... ακούστε, δεν θέλω να φανώ αγενής, όμως αυτό δεν είναι καθόλου δική σας δουλειά».

Την κοίταξε επίμονα για λίγο κι έπειτα κούνησε το κεφάλι του. «Ναι. Φυσικά». Μάλλον έβρισκε ξανά τους συνηθισμένους ρυθμούς του, γιατί ο τόνος της φωνής του δεν φανέρωνε την ίδια έκπληξη και είχε επιστρέψει στο κανονικό – ήταν στεγνός. Λακωνικός. «Θα γυρίσω απλώς στο γραφείο μου και θα αρχίσω να επεξεργάζομαι την καταγγελία μου που θα αφορά το Άρθρο 9».

Η Όλιβ ξεφύσησε ανακουφισμένη. «Ναι. Αυτό θα ήταν εξαιρετικό, μια και... Περιμένετε. Την... τι;»

Έγειρε στο πλάι το κεφάλι του. «Το Άρθρο 9 είναι ένας ομοσπονδιακός νόμος που προστατεύει από ανάρμοστη συμπεριφορά σε ακαδημαϊκά περιβάλλοντα...»

«Ξέρω τι είναι το Άρθρο 9».

«Μάλιστα. Όστε συνειδητά αποφασίσατε να το αγνοήσετε».

«Εγώ... Τι; Όχι. Όχι, δεν το έκανα!»

Σήκωσε τους ώμους του. «Πρέπει να κάνω λάθος τότε. Κάποια άλλη μου επιτέθηκε».

«Επιτέθηκε... Δεν σας “επιτέθηκα”».

«Μα, με φιλήσατε».

«Ναι, αλλά όχι ακριβώς».

«Χωρίς πρώτα να εξασφαλίσετε τη συναίνεσή μου».

«*Ρώτησα* αν μπορούσα να σας φιλήσω!»

«Κι έπειτα με φιλήσατε χωρίς να περιμένετε την απάντησή μου».

«Τι; Είπατε ναι».

«Ορίστε;»

Έσμιξε τα φρύδια της. «*Ρώτησα* αν μπορούσα να σας φιλήσω, κι εσείς είπατε ναι».

«*Λάθος*. Με ρωτήσατε αν μπορούσατε να με φιλήσετε και εγώ ξεφύσησα».

«Είμαι *πολύ σίγουρη* ότι σας άκουσα να λέτε ναι».

Την κοίταξε περίεργος και για μια στιγμή η Όλιβ φαντάστηκε να πνίγει κάποιον. Τον δρα Κάρλσεν. Τον εαυτό της. Και τα δύο ακούγονταν εξαιρετικές επιλογές.

«Ακούστε, λυπάμαι πραγματικά. Ήταν μια περίεργη κατάσταση. Μπορούμε απλώς να ξεχάσουμε ότι συνέβη;»

Την κοίταξε επίμονα για αρκετή ώρα, τογωνιώδες πρόσωπό του ήταν σοβαρό και υπήρχε κάτι ακόμα, κάτι που εκείνη δεν μπορούσε να αποκρυπτογραφήσει γιατί ήταν, για άλλη μια φορά, πολύ απασχολημένη με το να παρατηρεί πόσο αναθεματισμένα ψηλός και γεροδεμένος ήταν. Απλώς γιγάντιος. Η Όλιβ πάντα ήταν αδύνατη, ίσως λίγο παραπάνω από το σύνθηρες, όμως κορίτσια που είναι ένα εβδομήντα τρία σπάνια νιώθουν μικροκαμωμένα. Τουλάχιστον όχι πριν βρεθούν αντιμέτωπα με τον Άνταμ Κάρλσεν. Ήξερε ότι ήταν ψηλός, φυσικά, όταν τον έβλεπε στο τμήμα, ή να περπατάει μέσα στην πανεπιστημιούπολη, και κάθε φορά που έμπαινε στο ασανσέρ μαζί του, όμως ποτέ δεν είχαν συνομιλήσει. Ποτέ δεν είχαν βρεθεί τόσο κοντά.

Εκτός από λίγο πριν, Όλιβ. Όταν παραλίγο να βάλεις τη γλώσσα σου στο...

«Συμβαίνει κάτι;» Ρώτησε σχεδόν προβληματισμένος.

«Τι; Όχι. Όχι, τίποτα δεν συμβαίνει».

«Γιατί», συνέχισε ήρεμα, «το να φιλάτε έναν άγνωστο μέσα στη νύχτα σε ένα επιστημονικό εργαστήριο ίσως να είναι σημάδι ότι κάτι συμβαίνει».

«Δεν συμβαίνει τίποτα».

Ο Κάρλσεν κούνησε το κεφάλι του σκεπτικός. «Πολύ καλά. Να περιμένετε κάποιο γράμμα τις επόμενες μέρες, τότε». Άρχισε να απομακρύνεται και εκείνη γύρισε και του φώναξε.

«Δεν ρωτήσατε καν το όνομά μου!»

«Είμαι βέβαιος ότι ο οποιοσδήποτε θα μπορούσε να το βρει, αφού χρειάστηκε να περάσετε τη μαγνητική κάρτα σας για να μπείτε στα εργαστήρια εκτός ωραρίου. Καλή σας νύχτα».

«Περιμένετε!» Έγειρε μπροστά και τον σταμάτησε πιάνοντας τον καρπό του. Εκείνος στάθηκε αμέσως, αν και ήταν ολοφάνερο ότι δεν θα χρειαζόταν να προσπαθήσει πολύ για να απελευθερωθεί, και κοίταξε με έμφαση το σημείο που τα δάχτυλά της ακουμπούσαν το δέρμα του – κάτω από το ρολόι του, που ήταν πολύ πιθανό να κόστιζε όσο ο μισός ετήσιος μισθός ενός υποψήφιου διδάκτορα. Ή και ολόκληρος.

Η Όλιβ άφησε το χέρι του μεμιάς και έκανε ένα βήμα πίσω. «Συγγνώμη, δεν ήθελα να...»

«Το φιλί. Εξηγηθείτε».

Η Όλιβ δάγκωσε το χείλι της. Πραγματικά τα είχε κάνει θάλασσα. Θα έπρεπε να του πει τώρα. «Η Αν Φαμ». Κοίταξε γύρω της για να βεβαιωθεί ότι η Αν είχε φύγει. «Το κορίτσι που πέρασε. Είναι μεταπτυχιακή φοιτήτρια στο τμήμα Βιολογίας».

Ο Κάρλσεν δεν φάνηκε να ξέρει ποια ήταν η Αν.

«Η Αν έχει...» Η Όλιβ πέρασε ένα τσουλούφι από τα καστανά μαλλιά της πίσω από το αφτί. Εδώ ήταν που η ιστορία της γινόταν ντροπιαστική. Περίπλοκη, ίσως και να φαινόταν λίγο παιδαριώδης. «Έβγαينا με έναν τύπο από το τμήμα. Τον Τζέρεμι Λάνγκλι, έχει κόκκινα μαλλιά και δουλεύει με τον δρα... Τέλος πάντων, βγήκαμε κάνα δυο φορές, και μετά τον πήγα στο πάρτι γενεθλίων της Αν, και κατά κάποιον τρόπο τα βρήκαν μεταξύ τους...»

Η Όλιβ έκλεισε τα μάτια της. Όμως μάλλον ήταν κακή ιδέα, γιατί τώρα μπορούσε να το δει να προβάλλεται πάνω στα κλειστά της βλέφαρα, πώς η καλύτερή της φίλη και το αγόρι της είχαν πιάσει ψιλοκουβεντούλα σε εκείνη την αίθουσα μπόουλινγκ, σαν να γνωρίζονταν όλη τη ζωή τους. Τα ανεξάντλητα θέματα συζήτησης, τα γέλια, και μετά, στο τέλος της βραδιάς, τον Τζέρεμι να ακολουθεί με το βλέμμα την κάθε κίνηση της Αν. Ήταν οδυνηρά ξεκάθαρο ποια τον ενδιέφερε. Η Όλιβ απλώς κούνησε το χέρι της και προσπάθησε να χαμογελάσει.

«Για να μην τα πολυλογώ, μόλις ο Τζέρεμι κι εγώ βάλαμε τέλος στη σχέση μας, εκείνος ζήτησε από την Αν να βγουν ραντεβού. Εκείνη είπε όχι, γιατί... υπάρχει κώδικας τιμής μεταξύ γυναικών και τα σχετικά, όμως εγώ καταλαβαίνω ότι της αρέσει *πραγματικά*. Φοβάται μήπως με πληγώσει, και όσες φορές κι αν της είπα ότι δεν με πείραζε, εκείνη δεν ήθελε να με πιστέψει».

Για να μην αναφέρω ότι τις προάλλες την άκουσα τυχαία να ομολογεί στον κοινό μας φίλο, τον Μάλκολμ, πως πίστευε ότι ο Τζέρεμι ήταν υπέροχος, όμως δεν θα μπορούσε ποτέ να με προδώσει βγαίνοντας έξω μαζί του, και φαινόταν τόσο αποκαρδιωμένη. Απογοητευμένη και ανασφαλής, και

δεν ήταν καθόλου εκείνη η τολμηρή, σαρωτική Αν που έχω συνηθίσει.

«Κι έτσι εγώ απλώς είπα ψέματα ότι έβγαίνα ήδη με κάποιον άλλο. Γιατί είναι από τις πιο στενές μου φίλες και πρώτη φορά βλέπω να της αρέσει κάποιος τόσο πολύ, και θέλω να έχει όλα τα καλά που της αξίζουν, και είμαι βέβαιη ότι κι εκείνη θα έκανε το ίδιο για μένα, και...» Η Όλιβ κατάλαβε ότι παραληρούσε και ότι του Κάρλσεν δεν του καιγόταν καρφί. Σταμάτησε και ξεροκατάπιε, αν και το στόμα της είχε στεγνώσει εντελώς. «Απόψε. Της είπα ότι θα έβγαίνα ραντεβού απόψε».

«Α!» Δεν μπορούσε να διαβάσει την έκφρασή του.

«Αλλά δεν βγήκα. Γι' αυτό αποφάσισα να έρθω να δουλέψω σε ένα πείραμα, όμως εμφανίστηκε και η Αν. Υποτίθεται ότι δεν θα ήταν εδώ. Όμως ήρθε. Κι ερχόταν προς το μέρος μας. Και πανικοβλήθηκα... Αυτά». Η Όλιβ πέρασε το χέρι πάνω από το πρόσωπό της. «Δεν το σκέφτηκα και πολύ».

Ο Κάρλσεν δεν είπε τίποτα, όμως φαινόταν στα μάτια του ότι σκεφτόταν. *Προφανώς.*

«Απλώς ήθελα να την κάνω να πιστέψει ότι είχα ραντεβού».

Κούνησε το κεφάλι του. «Κι έτσι φιλήσατε το πρώτο άτομο που είδατε στον διάδρομο. Πολύ λογικό».

Η Όλιβ έκανε έναν μορφασμό. «Όταν το θέτετε έτσι, ίσως και να μην ήταν η καλύτερη στιγμή μου».

«Ίσως».

«Όμως δεν ήταν και η χειρότερή μου! Είμαι σχεδόν σίγουρη ότι η Αν μας είδε. Τώρα θα νομίζει ότι είχα βγει ραντεβού μαζί σας και, ελπίζω, ότι θα νιώσει ελεύθερη να ζητήσει από τον Τζέρεμι να βγουν και...» Κούνησε το κεφάλι της. «Ακούστε. Λυπάμαι πραγματικά για το φιλί».

«Αλήθεια;»

«Σας παρακαλώ, μη με αναφέρετε. Πραγματικά νόμισα ότι σας άκουσα να λέτε ναι. Ορκίζομαι ότι δεν ήθελα να...»

Ξαφνικά, το μέγεθος της γκάφας της την κεραυνοβόλησε. Είχε μόλις φιλήσει έναν τυχαίο άντρα, έναν άντρα που τύχαινε επίσης να είναι το πιο διαβόητα δυσάρεστο μέλος του διδακτικού προσωπικού στο τμήμα Βιολογίας. Είχε περάσει για συναίνεση το *ρουθούνισμά* του, και ουσιαστικά του είχε επιτεθεί στον διάδρομο, και τώρα εκείνος την κάρφωνε έντονα με εκείνο τον περίεργο, στοχαστικό τρόπο του, τόσο γιγάντιος και συγκεντρωμένος και τόσο κοντά της, και...

Να πάρει.

Ίσως έφταιγε που κόντευαν μεσάνυχτα. Ίσως το ότι ο τελευταίος καφές που είχε πει ήταν πριν από δεκαέξι ώρες. Ίσως ο ίδιος ο Άνταμ Κάρλσεν, που την κοιτούσε υποτιμητικά, *με αυτόν τον τρόπο*. Εντελώς ξαφνικά, όλη η κατάσταση παραήταν ζόρικη.

«Στην πραγματικότητα, έχετε απόλυτο δίκιο. Και λυπάμαι πάρα πολύ. Αν νιώσατε ότι παρενοχληθήκατε με οποιονδήποτε τρόπο από μένα, τότε θα πρέπει στ' αλήθεια να με αναφέρετε, γιατί αυτό είναι το δίκαιο. Ήταν απαιίσιο αυτό που έκανα, αν και δεν ήθελα στ' αλήθεια να... Όχι ότι έχουν σημασία οι προθέσεις μου. Έχει περισσότερο να κάνει με τη δική σας ερμηνεία...»

Να πάρει. Να πάρει. Να πάρει.

«Θα φύγω τώρα, εντάξει; Σας ευχαριστώ και... λυπάμαι τόσο, μα τόσο πολύ». Η Όλιβ έκανε μεταβολή και έφυγε τρέχοντας.

«Όλιβ», τον άκουσε να τη φωνάζει. «Όλιβ, περίμενε...»

Αλλά δεν σταμάτησε. Κατέβηκε τρέχοντας τις σκάλες

μέχρι το ισόγειο κι έπειτα πετάχτηκε σαν βέλος έξω από το κτίριο, διέσχισε τα δρομάκια στην αγνά φωτισμένη πανεπιστημιούπολη του Στάνφορντ, περνώντας ξυστά από ένα κορίτσι που έβγαζε βόλτα τον σκύλο του και μια παρέα φοιτητών που γελούσαν με κάτι μπροστά από τη βιβλιοθήκη. Συνέχισε μέχρι που βρέθηκε έξω από την πόρτα του διαμερισμάτος της, σταματώντας μόνο για να την ξεκλειδώσει, και πήγε κατευθείαν στο δωμάτιό της με την ελπίδα ότι δεν θα πετύχαινε τον συγκάτοκό της ή όποιον είχε φέρει εκείνος σπίτι απόψε.

Δεν ήταν παρά όταν έπεσε σαν σακί στο κρεβάτι της, κι έμεινε να κοιτάζει τα φωσφορίζοντα αστεράκια στο ταβάνι, που συνειδητοποίησε ότι είχε αμελήσει να τσεκάρει τα ποντίκια στο εργαστήριο. Επίσης είχε παρατήρει το λάμπτολ στον πάγκο και είχε ξεχάσει εντελώς να πάει στο μίνι μάρκετ να αγοράσει τον καφέ που είχε υποσχεθεί στον Μάλκολμ για το πρωί της επομένης.

Να πάρει. Η μέρα αυτή ήταν σκέτη καταστροφή.

Δεν της πέρασε στιγμή από το μυαλό ότι ο δρ Κάρλσεν –γνωστός γάιδαρος– την είχε αποκαλέσει με το όνομά της.